

Ст. Михайловски

Изъ „Източни легенди“

Дяволътъ и змията

Дяволътъ

— Защо си тъй посърнала? Какво ти е?

Змията

— Не съмъ доволна отъ себе си! Блъскамъ се, трепя се — не ми върви, не ме бива за нищо вече

Дяволътъ

— Какъ не те бива за нищо! Не си ли и днесъ това, което си била винаги — змия върла, змия люта, змия безпощадна, змия човѣконенавистна? Не си ли и сега сѣ сжщата усойница, която върши зло отъ любовъ къмъ злото?

Змията

— Да, господарю! И днесъ, както винаги, азъ върша зло ревностно и неуморно!

Дяволътъ

• — Какво ти не достига тогава?

Змията

— Моето хапене не е вече опасно . . . Хората сж хитри въ сегашния вѣкъ . . . Правиха, струваха, намѣ-